

ska Maria, 97. Kozieł Józef, 98. Kozubek Karol, 99. Krzyśteczko Edward, 100. Kulisz Jakub, 101. Lewandowski Jan, 102. Maczula Jan, 103. Marczewski Józef, 104. Matysik Władysław, 105. Oleś Jan, 106. Pabis Bronisław, 107. Panasewicz Hieronim, 108. Piekarczyk Jan, 109. Piesiur Maksymilian, 110. Podgórski Józef, 111. Proksa Tadeusz, 112. Pytlak Bronisław, 113. Radzikowski Ryszard, 114. Rakicki Witold, 115. Rybicki Władysław, 116. Stalmach Zofia, 117. Suder Henryk, 118. Suchan Adam, 119. Szewczyk Maria, 120. Szuba Władysław, 121. Trojak Małgorzata, 122. Waleczek Zofia, 123. Wojtas Hubert, 124. Woźniak Stanisław, 125. Wójcik Franciszek, 126. Wróbel Piotr, 127. Wystop Antonina.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1168.

Nr. 4/294/49

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Dnia 28.XI. 1949 r.

Warszawa

Na wniosek Ministra Górnictwa i Energetyki — za zasługi w pracy zawodowej i społecznej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczak Florian, 2. Cholewa Władysław, 3. Cyran Antoni, 4. inż. Dudek Stanisław, 5. Herba Franciszek, 6. Jakubowski Adam, 7. Kandefer Alojzy, 8. Kosiba Janina, 9. Lazar Feliks, 10. Maliborski Jan, 11. Pater Władysław, 12. Pietrusza Józef, 13. Śmietana Władysław, 14. Świątek Bolesław, 15. inż. Werner Witold Wacław, 16. inż. Wiśniewski Ryszard.

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

17. Borek Rudolf, 18. Górski Feliks, 19. Gregorczyk Michał, 20. Haduch Józef, 21. Jaworski Wiktor, 22. Kędzior Jan, 23. Makos Jan, 24. Michalec Stanisław, 25. Miłos Tadeusz, 26. Mirowski Michał, 27. Pawelec Jan, 28. Piotrowski Alojzy, 29. Puternicki Jan, 30. Pyszczak Stanisław, 31. Starnawski Zygmunt, 32. Sztekel Michał, 33. Terefenko Aleksander, 34. Urbanek Józef, 35. Wilk Henryk, 36. Wołoszański Mikołaj, 37. Wyderka Józef, 38. Zagórny Stanisław.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1169.

Nr. 4/302/49

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Dnia 4 grudnia 1949 r.

Warszawa

Za długoletnią pracę zawodową — odznaczony zostaje:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

Okula Teofil.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1170.

OKÓLNIK MINISTRA SKARBU

z dnia 26 listopada 1949 r.

w sprawie zaopatrywania asygnat odciskami pieczęci.

W związku z podniesionymi wątpliwościami co do stosowania postanowień § 27 ust. 2 lit. h) przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych w przedmiocie zaopatrywania przez dysponentów asygnat odciskami pieczęci urzędowych — w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli wyjaśnia i zarządza się co następuje:

1. Władze i urzędy oraz zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe oraz samorządu terytorialnego obowiązane są zaopatrywać asygnaty, wystawione z otwartych w organach skarbowych rachunków, odciskami pieczęci urzędowych, określonych w art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godności i barwach państwowych oraz oznakach i pieczęciach (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr. 2, poz. 8) z uwzględnieniem postanowień art. 25 ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr. 3, poz. 26).

Zwolnienie od obowiązku zaopatrywania asygnat odciskami pieczęci urzędowych, określonych w art. 13 przytoczonego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 grudnia 1927 r., może mieć miejsce w uzasadnionych przypadkach tylko za oddzielnym zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

2. Inne instytucje prawno-publiczne oraz instytucje społeczne i zawodowe mają zaopatrywać asygnaty odciskami pieczęci względnie stempli, zgłoszonymi organom skarbowym za pośrednictwem swych władz przełożonych.

3. Instytucje społeczne nie podporządkowane hierarchicznie powinny zarówno odciski pieczęci względnie stempli jak i przewidziane w p. 2 § 34 powołanych na wstępie przepisów wzory podpisów osób uprawnionych do podpisywania asygnat przysyłać organom skarbowym po uprzednim uwierzytelnieniu przez starostwa powiatowe.

4. Upoważnia się izby skarbowe do udzielania dysponentom wymienionym w ust. 1 zezwoleń, ograniczonych odpowiednim terminem, na zaopatrywanie asygnat tylko odciskiem stempla instytucji względnie odciskiem pieczęci urzędowej o napisie odmiennym od nazwy dysponenta, w tych przypadkach, gdy wymienieni dysponenti czasowo nie posiadają określonej dla nich pieczęci urzędowej. Posługiwanie się pieczęcią o napisie odmiennym od nazwy dysponenta może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy dotychczasowa nazwa dysponenta uległa zmianie i w związku z tym dysponent posługuje się jeszcze pieczęcią o poprzednim brzmieniu jego nazwy.

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1171.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 14 października 1949 r.

w sprawie stosowania oszczędności drewna w poszczególnych dziedzinach gospodarki narodowej.

Celem dostosowania zużycia drewna do możliwości produkcyjnych w okresie realizacji Planu Sześcioletniego, zachodzi konieczność wprowadzenia jaknajszerszej pojętej oszczędności tak w metodach eksploatacji lasów i przeróbki tartacznej, jak i w stosowaniu drewna w poszczególnych dziedzinach Gospodarki Narodowej.

W związku z powyższym Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala, co następuje:

A. EKSPLOATACJA I TRANSPORT.

I. Skrócenie okresu produkcji.

1. W celu skrócenia okresu produkcji, ponieważ dotychczasowe doświadczenia wykazały, że okres trwania eksploatacji łącznie z wywozem wynosił 8 — 12 miesięcy, a w znacznym procencie produkcji przekraczał ten okres, co odbijało się wysoce niekorzystnie na jakości drewna, powodując sinienie i obniżając znacznie wartość techniczną drewna, Ministerstwo Leśnictwa:

a) zorganizuje prace eksploatacyjne w taki sposób, by co najmniej 50% ściętej grubizny (w tym 60% użytku tartaczanego, łuszczarskiego i okleinowego) było w dniu 1 stycznia przygotowane do wywozu (zrywki) lub też częściowo wywiezione,

b) zakończy zasadniczą eksploatację lasów w terminie do 31 marca danego roku,

c) w pełni wykorzysta łatwiejsze warunki wywozu zimowego w taki sposób, by wywóz i dowóz przeznaczony do przerobu mechanicznego masy drzewnej (z wyjątkiem drewna opakowego) był zakończony w terminie do 31.V. każdego roku.

2. Celem umożliwienia realizacji powyższych zadań Ministerstwo Leśnictwa:

a) stworzy system premiowania wywozu drewna w okresach powyżej przewidzianych,

b) przeprowadził remonty ciągników, samochodów i przyczep własnych ALP w terminie najdalej do 30 października każdego roku,

c) zrewiduje stan dróg wywozowych i zakończy ich remont w terminie do 30 września roku poprzedzającego kampanię,

d) zarządzi kontrolę stanu przygotowań do eksploatacji i wywozu przez Nadzorcze Władze w okresie między 15 — 30 września roku poprzedzającego kampanię eksploatacyjną (liczebność i jakość narzędzi i środków wywozowych),

e) wyjawi przed rozpoczęciem kampanii braki i niedostateczny stopień przygotowania do eksploatacji i wywozu i wyda wszystkie niezbędne zarządzenia przed rozpoczęciem kampanii,

f) ustali osobistą odpowiedzialność kierowników eksploatacji za niedotrzymanie terminów wywozowych oraz premiowanie ich za wcześniejsze wykonanie planu wywozu.

II. Eksploatacja gatunków liściastych.

Wobec ostrego deficytu drewna liściastego Ministerstwo Leśnictwa:

- zaniecha sortowania w lesie i podziału na surowiec tartaczny i sklejkowy,
- zarządzi odsyłanie całej grubizny do składu przy fabrykach sklejek i tartakach, lub w razie niemożności — do składów przy stacjach kolejowych, portach i t. p.,
- opracuje plan ograniczenia drewna liściastego na cele opałowe, przeznaczając je na produkcję ekstraktów garbnikowych (dąb) i na cele przerobu chemicznego (buk, grab, brzoza, ołcha) oraz na wyrób drewna generatorowego i inne cele użytkowe.

Ministerstwo Leśnictwa opracuje do 31 grudnia 1949 roku plan powiększenia produkcji drewna bukowego drogą udostępnienia nieeksploatowanych dotychczas maszywów leśnych (np. górny bieg Sanu), aby tą drogą zastąpić import tarcicy bukowej oraz złagodzić niedobór szeregu podstawowych sortymentów. W zakresie buczyny należy stosować tylko ścinę zimową.

Wyrzynki osikowe właściwych wymiarów i jakości winny być wyłączone z masy drewna opałowego, układane w oddzielnych stosach i przeznaczone na zapalczkę.

Cenne gatunki kłód i dłużyc liściastych winny być zabezpieczone od popekań drogą stosowania odpowiednich zabiegów (klamry, malowanie itp.).

III. Eksploatacja gatunków iglastych.

Należy zwrócić baczną uwagę na składowanie drewna w miejscach wyrebu w lesie i zarządzić składowanie na legarach, celem uniknięcia psucia się drewna.

Ministerstwo Leśnictwa zleci Instytutowi Badawczemu Leśnictwa opracowanie w terminie jednomiesięcznym od wydania uchwały w t y c z n y c h dla przewidzianego stosowania środków antyseptycznych, zabezpieczających drewno ścięte od psucia się.

Drewno przeznaczone do sprzedaży w stanie okrągłym winno być ściśle skontrolowane, czy nie zawiera ono odziomków zdatnych na wyrób materiałów stolarskich. Kontrola winna być dokonana przez organy administracyjne, przy czym Minister Leśnictwa może w tym celu powołać Komisję z udziałem czynnika społecznego, ustalając jednocześnie tryb urzędowania tej komisji.

Drewno iglaste, które nie odpowiada przepisom obowiązującym dla drewna użytkowego z powodu wymiarów lub jakości, winno być w każdym razie wywiezione z lasu i przeznaczone do przerobu chemicznego.

Ministerstwo Leśnictwa przeprowadzi kursy szkoleniowe dla robotników i pracowników leśnych celem przyswojenia racjonalnych i oszczędnych metod eksploatacji.

W każdym nadleśnictwie może być ustanowiona przez Ministerstwo Leśnictwa społeczna kontrola metod eksploatacyjnych pod względem stosowania się do przepisów właściwej wysokości pniaków, prostopadłości rzazu, dokładności okrzesań sęków, użycia właściwego surowca na materiał ciosany i t. d.

Skład i tryb urzędowania tej komisji ustali Minister Leśnictwa.

B. PRZEMYSŁ LEŚNY.

I. Przerób drewna liściastego.

- Dla przerobu drewna liściastego Ministerstwo Leśnictwa wyodrębni oddzielne tartaki położone w odpowiednich dla koncentracji miejscach w pobliżu większych liściastych baz surowcowych oraz linii transportowych.

Przerób drewna liściastego winien odbywać się tylko w tartakach wyspecjalizowanych, zaopatrzonych w piły taśmowe i tokarnie dla łań meblowych oraz urządzenia do produkcji fryzów, deszczulek posadzkowych i oklein, posiadających sprawnie działające parzelnie (buczyna).

W zakładach tych należy położyć szczególny nacisk na składowanie tarcicy. Składowanie wyższych klas jakości należy urządzić pod dachem.

- Ministerstwo Leśnictwa wyda polecenie organizowania składowania surowca na kłocowiskach, stosując dokładniejsze sposoby sortowania według klas jakości i średnicy. Drewno przerobione, przeznaczone do wysyłki, winno znajdować się w stanie załadowczo suchym. Wysyłka drewna niedostatecznie wysuszonego jest niedopuszczalna. Kontrola suszarni winna się odbywać przy uwzględnieniu nowoczesnych metod naukowych.

II. Przerób drewna iglastego.

- Okres przerobu drewna sosnowego w tartakach winien być wydatnie skrócony celem uniknięcia psucia

się drewna (z wyjątkiem tartaków posiadających urządzenia dla konserwacji drewna).

Całość przerobu sosny na tartakach winna być zakończona do dnia 1 lipca każdego roku.

- Celem wykonania tego zadania Ministerstwo Leśnictwa zorganizuje równomierne, nie przekraczające zdolności produkcyjnej tartaków, zaopatrzenie w surowiec, uwzględniające zalecenie podane w punkcie III.
- Należy dążyć do wprowadzenia pracy na 2 zmiany we wszystkich tartakach przerabiających przeważnie surowiec sosnowy.
- Nowobudowane tartaki przerabiające ponad 20.000 m³ drewna należy wyposażyć w traki szybkie oraz mechaniczne urządzenia dla obsługi traków.
- Większe tartaki należy łączyć z fabryką skrzyń i zaopatrzyć je w konieczne do tego celu urządzenia, jak również w strugarki.
- Tartaki te winny być najdalej do końca 1951 roku zaopatrzone w suszarnie, w których należy suszyć całość produkowanej stolarki i innych cennych asortymentów.

Niedopuszczalna jest wysyłka drewna mokrego dla dostaw na cele budownictwa.

- Drewno przeznaczone dla użytku budownictwa (Dział C, p. 1 lit. h) niniejszej uchwały z wyjątkiem drewna wysyłanego do nasycali, należy poddać procesom konserwacyjnym przez stosowanie środków przeciwniejących na tartaku przed wysyłką.

Minister Leśnictwa wyda stosowne zarządzenia, by Instytut Badawczy Leśnictwa w ciągu trzech miesięcy od daty uchwały rozpracował tymczasowe metody konserwacji.

- Nowobudowane tartaki oraz większe tartaki istniejące winny być w granicach możliwości wyposażone w baseny dla konserwacji drewna.
- Składowanie surowca i fabrykatów winno odbywać się na składach odpowiednio przygotowanych, t. j. na gruntach posypanych żużlem lub szutrem, lub w ostateczności suchym piaskiem.

Składowanie gatunków cenniejszych winno nastąpić w szopach pod dachem, po uprzednim przeschnięciu na powietrzu.

- Minister Leśnictwa wyda w terminie 3 miesięcznym instrukcję do pktu a—i.

III. Normalizacja, typizacja, planowanie.

Reorganizacja systemu typizacji przetarcia winna opierać się na następujących zasadach:

- dotychczasowa praktyka, według której przecierano tylko małe ilości wg gotowych specyfikacji wymiarów i jakości, a przeważnie wg ramowych ogólnych dyspozycji Ministerstwa Leśnictwa i D.L.P. musi ulec zmianie. W zasadzie należy przecierać w szczególności dla celów eksploatacji według specyfikacji zawierających wszystkie elementy charakteryzujące konkretne zapotrzebowanie (grubość, długość, szerokość, jakość).

Asortyment zaopatrzenia winien opierać się na normach zgodnie z działem „C” (budownictwo) niniejszej uchwały.

Standaryzacja i normalizacja elementów winna uwzględnić potrzeby regionalnych odrębności w stylach budownictwa wiejskiego.

W ramach produkcji tartaków L. P. należy uwzględnić stałą produkcję znormalizowanych elementów budownictwa wiejskiego w ramach ustalonych specyfikacji.

- należy wprowadzić nowy pogłębiony system planowania jakościowego produkcji tartacznej w oparciu o następujące zasady:

Mając w dniu 1.I.1950 r. rozpocząć swoją działalność C.Z.L.P. i R.Z.L.P. za pośrednictwem C. H. „Paged” dostarczą Okręgowym i Rejonowym Zarządom Przemysłu Lekkiego harmonogramy charakteryzujące miesięczny bieg zaopatrzenia w surowiec w oparciu o system planowania jakościowego wprowadzonego w L. P. w roku 1950, określającego jakość i asortyment produkowanego surowca drzewnego tak, że każdy tartak winien znać ilość i jakość surowca, który otrzyma w każdym miesiącu produkcji.

Na zasadzie powyższego harmonogramu, jak również na zasadzie złożonej przez Centralę Handlową „Paged” szczegółowej specyfikacji, Centralny Zarząd Przemysłu Leśnego opracuje ogólny, a Okręgowy Zarząd szczegółowy plan przetarcia (dla każdego tartaku) według wymiarów i jakości.

Plan przetarcia uwzględni zarówno wykonanie bieżących zamówień jak i produkcję „na skład” znormalizowanych elementów budownictwa wiejskiego i meblarstwa.

Zostaną sporządzone bieżące kwartalne wykazy zapasów, z których pierwszy obejmie całość zapasów istniejących obecnie. Wykazy te będą podstawą planu dystrybucji (p. rozdz. dystrybucja).

- c) zaopatrzenie budownictwa przemysłowego i mieszklego nastąpi przeważnie na zasadzie ściślejszych specyfikacji złożonych do wykonania za pośrednictwem systemu dystrybucji przy uwzględnieniu maksymalnych norm zużycia ustalonych w dziale C („budownictwo”) niniejszej uchwały.
- d) przemyśl meblarski i stolarski ustali w ramach swojej standaryzacji typów mebli standartowych zapotrzebowanie na jednostkę najliczniej produkowanych elementów. Te standartowe specyfikacje będą również składową częścią planów produkcji tartaków.
- e) przydział drewna na cele przetwórcze.

Ministerstwo Przemysłu Lekkiego zleci Polskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu opracować do 31 stycznia 1950 r. w porozumieniu z C.Z.P.D. standartowe wymiary tarcicy kończone dla fabrykacji standartowych typów mebli. Wykonanie takich specyfikacji będzie powierzono tartakom nie należącym do C.Z.P.D., podczas gdy tartaki należące do C. Z. P. D. i pracujące dla obsługi przemysłu meblowego otrzymują surowiec na zasadach określonych dla tartaków L. P. to jest na zasadzie jakościowego planu pozyskania drewna oraz harmonogramu zaopatrzenia w drewno. Minister Przemysłu Lekkiego wyda na podstawie niniejszej uchwały szczegółową instrukcję.

Minister Leśnictwa wyda w ciągu dwóch miesięcy od daty uchwały zarządzenie zgodnie z pkt. III ust. c) niniejszej uchwały.

IV. Fabrykacja skrzyń.

- a) Polski Komitet Normalizacyjny rozstraca do 1.II. 1950 roku ograniczoną ilość standartowych typów skrzyń do produkcji.
- b) Znornalizowane standarty zostaną wprowadzone w życie w drodze zarządzenia Ministra Leśnictwa w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrzznego i Ministrem Handlu Zagranicznego, zabraniającego zarówno odbiorcom jak i sprzedawcom sektora uspołecznionego używania skrzyń niezaliczonych do standartowych, zarówno w obrocie krajowym jak i w eksporcie. Skrzynie wg innych standartów, będące obecnie w użyciu, mogą być używane aż do wyczerpania zapasów lub zniszczenia przez zużycie.
- c) Ministerstwo Handlu Wewnętrzznego ustali w ciągu miesiąca od daty niniejszej uchwały, jakie rodzaje towarów, do opakowań których dotychczas używano skrzynie, mogą być opakowane sznurami metalowymi, drutami lub też innymi opakowaniami zastępczymi.
- d) Ustala się zasadę, że w obrocie wewnętrznym skrzynie muszą być wielokrotnie używane; sposób używania tych skrzyń określi specjalne zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.
- e) Należy wprowadzić w powszechne i obowiązujące użycie narzędzi do wyciągania gwoździ — oszczędzające wieka skrzyń.

Minister Handlu Wewnętrzznego w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa i Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego wyda szczegółowe zarządzenie w sprawach uregulowanych w punktach d) i e).

- f) Produkowane skrzynie należy w miarę możliwości zabezpieczyć przed zniszczeniem drogą zaopatrzenia ich w okucia metalowe.

V. Papierówka.

Polski Komitet Normalizacyjny opracuje i wyda w terminie do dnia 15 lutego 1950 r. normy określające jakość surowca (w tym odpadów tartacznych) przeznaczonego dla przemysłu papierniczego.

VI. Dystrybucja.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego opracuje w porozumieniu z właściwymi Ministerstwami w ciągu jednego miesiąca od daty niniejszej uchwały nowy system dystrybucji drewna w oparciu o jej zasady.

C. BUDOWNICTWO.

- I. Przepisy dot. opracowania dokumentacji budowlanej.
 - 1) Przy opracowaniu projektu i kosztorysu należy mieć na uwadze możliwie jak najdalej idącą oszczędność drewna. Drewno należy dysponować w projekcie i kosztorysie jedynie tam, gdzie nie może ono być zastąpione przez inny materiał bez szkody dla danej inwestycji.
 - 2) Dysponowanie ustrojów i elementów z drewna, poza więzłą dachu, oknami, drzwiami i podłogami, winno być

uzasadnione w opisie technicznym i akceptowane przez Instytucję powołaną do zatwierdzenia danego projektu.

- 3) Przy opracowaniu obliczeń statycznych winny być ściśle przestrzegane przepisy dot. dopuszczalnych naprężeń, określone w PN

B-1710

- 4) Celem uniknięcia odpadów, należy przy opracowaniu rysunków konstrukcyjnych mieć na uwadze dostosowanie długości konstrukcyjnych projektowanych elementów do długości handlowych drewna — ustalonych normami

PN PN PN

B-442 B-443 B-444

- 5) Jako górną granicę nasycenia drewnem murowanych budynków mieszkalnych, biurowych, handlowych, społecznych, szkół i szpitali oraz wielorietrowych budynków przemysłowych, ustala się 0,1 m³ drewna na 1 m² powierzchni użytkowej, przy czym kubaturą drewna objęte jest drewno konstrukcyjne i przypadające na daną budowę zużycie drewna usługowego. Granica ta może być tylko w wyjątkowych wypadkach przekroczona, przy czym uzasadnione przekroczenie wymaga akceptacji jak w punkcie 2.

- 6) Dokumentacją winny być objęte konstrukcje usługo-we t. j. rusztowania, pomosty, szyby wind, deskowania konstrukcyj żelbetowych itp.

- 7) Do rysunków konstrukcyjnych dot. tak drewna wbudowanego jak i drewna usługowego, winny być dołączone szczegółowe wykazy materiałów, uwidaczniające m. i. długości konstrukcyjne elementów i odpowiadające im długości handlowe.

- 8) Kąt nachylenia połaci dachowej winien w przybliżeniu odpowiadać ogólnie uznanej granicy nachylenia właściwej dla danego rodzaju poszycia dachowego.

Górne granice kątów nachylenia połaci dachów, których powierzchnia w rzucie nie jest przynajmniej w 50% - tach wykorzystana na pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, ustala się dla poszczególnych rodzajów poszycia dachowego, jak następuje:

- 38° przy poszyciu dachówką ceramiczną lub cementową,
- 35° " " eternitem,
- 29° " " blachą,
- 15° " " papą i innymi materiałami bitumicznymi.

- 9) Grubość desek podłogowych z drewna miękkiego ustala się na 33 mm. Posadzki z drewna twardego należy układać na asfalcie względnie na lepiku na podkładzie betonowym.

- 10) Wymiary przekroju legarów podłogowych ustala się na 50 X 100 mm. Rozstęp legarów, mierzony od osi do osi, winien wynosić — 0,65 — 0,70 m.

- 11) Zabrania się dysponowania w projektach i kosztorysach:

- a) zrebów budynków drewnianych o konstrukcji wieńcowej,
- b) drewna nienasyconego środkami i sposobami zaleconymi przez Instytut Techniczny Budownictwa w ustrojach narażonych na działanie atmosfery i wody,
- c) ustrojów wiszących, rozpierających i wisząco rozpleających,
- d) stropów drewnianych w budynkach projektowanych na terenie miast, z wyjątkiem stropów, przy których jętki konstrukcji dachowej wykorzystane są jako belkowanie stropowe nad pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi, zadysponowanymi w przestrzeni dachu,
- e) okien i drzwi nieodpowiadających ściśle PN

	PN	PN	PN	PN	PN
	B-1611,	B-1612,	B-1616,	B-1617,	B-1621,
	PN	PN	PN	PN	PN
	B-1622,	B-1626,	B-1641,	B-1642,	B-1644

z wyjątkiem drzwi głównych — wejściowych oraz drzwi i okien w odbudowach i przebudowach o ile zachodzi nieodzowność dostosowania drzwi i okien do istniejących otworów nieodpowiadających PN j. w.

B

- względnie do istniejących drzwi i okien w przebudowanym budynku.
- f) podwójnych podłóg drewnianych,
- g) schodów i balustrad drewnianych w budynkach o więcej jak 2 kondygnacjach,
- h) drewnianych schodów zewnętrznych.
- i) boazerji, okładzin i barier drewnianych.
- j) ozdobnych wieżyczek, sygnaturek, podcieni, balkonów, galerji i wykuszy o konstrukcji i podszyciu drewnianym,

k) innego sortymentu i wyższej klasy jakości drewna, o nieodzownych dla danego ustroju względnie elementu konstrukcyjnego, w myśl obowiązujących przepisów, określonych w okólnikach Ministerstwa Budownictwa (Ministerstwa Odbudowy).

12) Przepisy określone w pkt. 1, 2, 5, 8 oraz określone w pkt. 11, a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, nie dotyczą dokumentacji rekonstrukcyjnej zabytków architektonicznych, realizowanych z funduszy publicznych. Przepisy określone w pkt. 3, 4 oraz zakazy określone w pkt. 11 c, j, nie obowiązują przy rekonstrukcjach j. w. w wypadkach, gdy same ustroje stanowią zabytek, co winien pisemnie stwierdzić właściwy terytorialnie konserwator.

13) W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie (jak względy krajobrazowe, dostosowanie architektury do otoczenia, monumentalny charakter względnie specjalne przeznaczenie budowy itp.), właściwy terytorialnie Urząd Wojewódzki — Wydział Odbudowy może na uzasadniony wniosek instytucji projektującej, względnie autora projektu, poparty przez Inwestora, wyrazić zgodę na odstąpienie od w. o. przepisów, względnie założeń. Tryb postępowania zostanie ustalony w zarządzeniu Ministra Budownictwa, wydanym na podstawie niniejszej uchwały.

II. Przepisy dotyczące wykonawstwa budowlanego.

1) Wszelkie ustroje drewniane tak zabudowane, jak i usługowe winny być wykonywane ściśle wg zatwierdzonej dokumentacji.

2) W wypadku stwierdzenia przez organa wykonawcy błędów w dokumentacji, w wyniku którego, po jego sprostowaniu, zaistniałaby konieczność użycia większej ilości drewna niż w dokumentacji przewidziano, wykonawca jest obowiązany zmianę protokółarnie uzgodnić z projektodawcą.

3) Jeżeli na skutek w. o. zmian w dokumentacji, stopień nasycenia budowy drewnem przekroczy 0,10m³ drewna na 1 m² powierzchni użytkowej, czyli górną granicę (określoną w Dziale I, p. 5), projektodawca winien uzyskać na to akceptację organu powołanego do zatwierdzenia przedmiotowej dokumentacji.

4) Protokółarny odbiór drewna konstrukcyjnego przez kierownika robót i magazyniera budowy winien odbywać się na podstawie i ściśle wg szczegółowego wykazu drewna dołączonego do rysunków konstrukcyjnych.

5) Każdy asortyment drewna jednej klasy lub grupy klas jakości i jednego zasadniczego wymiaru drewna konstrukcyjnego winien być przez magazyniera oznaczony liczbą bieżącą i pod tą samą liczbą wpisany do materiałowej księgi magazynowej budowy.

6) Składowanie drewna konstrukcyjnego na budowie winno się odbywać w sposób zorganizowany. Poszczególne asortymenty winny być posegregowane według kolejności zabudowania, ułożone na legarach z pozostawieniem luzu między poszczególnymi sztukami umożliwiającym przewiew i pokryte deskami i papą.

7) Magazynier budowy wydaje drewno podmistrzowi ciesielskiemu za pokwitowaniem w materiałowej księdze magazynowej budowy.

8) Nieuniknione odpady, wynikające z różnicy między długościami konstrukcyjnymi a długościami handlowymi, podmistrz ciesielski jest obowiązany zwrócić do magazynu za pokwitowaniem magazyniera w materiałowej księdze magazynowej. Magazynier winien zaprzychodować przyjęte odpady w dziale materiałowej księgi magazynowej budowy, przeznaczonym na ewidencję odpadów. Pomiar odpadów następuje w metrach przestrzennych zamagazynowanych odpadów.

9) Wszelkie elementy konstrukcyjne z drewna należy wbudowywać w sposób zabezpieczający je przed gniciem, grzybem i zaatakowaniem przez owady. Wszelkie zabudowane elementy drewniane winny mieć zapewniony dostęp powietrza i przewiew. Między czołem każdego elementu zabudowanego, a murem winien być pozostawiony luz. Wszelkie wbudowane elementy konstrukcyjne z drewna narażone na wpływy atmosfery i wody winny być nasyczone środkami nasycającym zaleconym przez Instytut Techniczny Budownictwa.

10) Wszelkie prowizoryczne budynki gospodarcze, związane z procesem wykonania budowy, przeznaczone na warsztaty, biura, magazyny, pomieszczenia dla załogi, stołówki, świetlice itp. winny być wykonywane wyłącznie z elementów składalnych i rozbieralnych ściśle wg. PN

B—1711

11) W wypadku zaistnienia konieczności doraźnego wykonania jednego z budynków określonych w pkt. 9 w inny sposób, po pisemnym umotywowanym stwierdzeniu ko-

niczności przez kierownika robót w dzienniku budowy, budynek prowizoryczny może być wykonany w sposób nie-

PN

odpowiadający ——— jednakowoż wyłącznie z okrągła-

B—1711

ków, żerdzi i desek okorkowych.

12) Ogrodzenie placu budowy może być wykonywane wyłącznie z okrągłaków, żerdzi, desek okorkowych oraz obrzynanych króciaków VI kl. jakości, zwłaszcza zbieżycie obrzynanych.

13) Zabrania się używania tarcicy obrzynanej z wyjątkiem desek obrzynanych króciaków VI kl. jakości, zwłaszcza zbieżycie obrzynanych do wykonywania przenośnych prowizorycznych budynków gospodarczych, związanych z budową oraz do ogrodzeń placów budowy.

14) Drewno użyte do ustrojów usługowych, nie wyłączając deskowania ustrojów żelbetonowych, jest sprzętem budowlanym i jako taki winno ono być objęte ewidencją sprzętu przedsiębiorstwa budowlanego. Drewno to winno być nasycone środkami ochronnymi zaleconymi przez Instytut Techniczny Budownictwa.

15) Manipulacja drewnem usługowym na budowie winna się odbywać w sposób analogiczny do określonego w pkt. 4, 5, 6, 7.

16) Do deskowania konstrukcji żelbetonowych należy używać wyłącznie desek sosnowych.

17) W wypadku stwierdzenia przez organa wykonawcy w dokumentacji dot. konstrukcji usługowych błędów jak w punkcie 2, obowiązuje postępowanie określone w pkt. 2 i 3.

18) Wszelkie elementy konstrukcji usługowych o długości przekraczającej 5,00 m. winny być na obu końcach okute.

19) O zakwalifikowaniu wielokrotnie użytego drewna usługowego, jako nie nadającego się do ponownego użycia, decyduje komisja działająca po każdorazowym zakończeniu większego odcinka robót.

W skład komisji wchodzi: kierownik robót, podmistrz ciesielski i przedstawiciel Rady Załogowej.

Przedmiotowe protokoły w. o. komisji wkleja się do księgi ewidencji sprzętu, zaś ich kopie zachowuje kierownik robót do czasu udzielenia mu absolutorium.

20) Dopuszczalny ubytek materiału deskowania konstrukcji żelbetonowych ustala się dla kolejnego użycia jak następuje:

	dla desek grb. 25 mm	dla desek grb. 29 mm	dla desek grb. 32 mm	dla desek grb. 35 mm
po jednorazowym użyciu	25%	20%	15%	10%
„ dwukrotnym	60%	40%	25%	20%
„ trzykrotnym	100%	65%	40%	30%
„ czterokrotnym	—	100%	55%	45%
„ pięciokrotnym	—	—	75%	60%
„ sześciokrotnym	—	—	100%	75%
„ siedmiokrotnym	—	—	100%	90%
„ ośmiokrotnym	—	—	—	100%
„ dziewięciokrotnym	—	—	—	—

Tabela powyższa obowiązuje przy konstrukcjach żelbetonowych typowych. Przy deskowaniach skomplikowanych dopuszczalne są odstępstwa za pisemną zgodą Dyrekcji Technicznej właściwego Zjednoczenia względnie równorzędnego czynnika.

21) Odnosnie drewna usługowego, zakwalifikowanego na nie nadające się do dalszego użycia oraz odpadów drewna usługowego obowiązuje postępowanie określone w punkcie 8.

22) Wszelkie odpady drewna objęte specyfikacją opartą na pokwitowaniach w materiałowej księdze magazynowej budowy, przedsiębiorstwa budowlane są obowiązane odstawiać periodycznie do właściwych Zbiorników Odpadów Drewna w trybie, który zostanie ustalony przez zarządzenie Ministra Budownictwa na podstawie niniejszej uchwały.

23) Za ściśle przestrzeganie wyżej określonych przepisów odpowiedzialni są:

- a) odnośnie pkt. 1, 2, 3, — kierownik robót,
- b) „ „ 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20 i 22 — kierownik robót i podmistrz ciesielski łącznie,
- c) „ „ 5, 6, 7, 8, 10, 15, — podmistrz ciesielski i magazynier budowy łącznie,
- d) „ „ 4, — kierownik robót i magazynier łącznie.

24) Za osiągnięcie oszczędności przy stosowaniu deski konstrukcji żelbetowych, wyrażającej się różnicą między dopuszczalnym a faktycznym ubytkiem drewna przy wielokrotnym stosowaniu, podmistrzowi ciesielskiemu i innym członkom załogi, dzięki zapobiegliwości których oszczędności zostały osiągnięte, przedsiębiorstwo budowlane winno na udokumentowany wniosek kierownika robót wypłacić z funduszu nagród premie w wysokości ustalonej w instrukcji wydanej przez Ministra Budownictwa na podstawie niniejszej uchwały.

25) Celem zredukowania zużycia drewna usługowego w budownictwie uchwała się zastąpienie drewna w rusztowaniach murarskich i tynkarskich przez rury stalowe, — w związku z czym Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego przydzielać będzie w okresie Planu Sześcioletniego do dyspozycji Ministra Budownictwa rury stalowe średn. 48,25 mm, grubości ścianki 3,5 mm oraz stali na złącza w ilościach, jak następuje:

rury stalowe		stal na złącza
w roku 1950	— 4.000 t.	— 400 t.
„ 1951	— 15.000 „	— 1.500 „
„ 1952	— 25.000 „	— 2.500 „
„ 1953	— 30.000 „	— 3.000 „
„ 1954	— 35.000 „	— 3.500 „
„ 1955	— 35.000 „	— 3.500 „
łącznie 144.000 t.		— 14.400 t.

26) Planowo ustalone zapotrzebowanie drewna okrągłego na cele budowlane ulegnie redukcji, jak następuje:

w roku 1950	o 20.000 m ³
„ 1951	o 75.000 „
„ 1952	o 125.000 „
„ 1953	o 150.000 „
„ 1954	o 175.000 „
„ 1955	o 175.000 „
łącznie	o 720.000 m ³

27) Minister Budownictwa zleci na podstawie niniejszej uchwały Polskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu opracowanie i wydanie w terminie do dnia 31 grudnia 1949 r. PN

— na typowe rusztowania murarskie i tynkarskie z rur

B
stalowych oraz — na złącza do elementów rusztowań j. w.
PN

28) Minister Budownictwa zleci na podstawie niniejszej uchwały Instytutowi Technicznemu Budownictwa rozpracowanie zagadnienia jak najszerszej pojętej surogowania drewna w budownictwie w oparciu o doświadczenia Zagranicy — w szczególności ZSRR. — oraz Polskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu opracowanie i wydanie przedmiotowych — w terminie do dnia 31 marca 1950 r.
B

29) Minister Budownictwa zleci na podstawie niniejszej uchwały Polskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu opracowanie i wydanie — na stropy drewniane w budownictwie wiejskim w terminie do dnia 15 lutego 1950 r., oraz PN

B
— na więzby dachów małych domów ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb wsi w terminie do dnia 30 czerwca 1950 r.

30) Minister Budownictwa zarządził na podstawie niniejszej uchwały ustalenie planu produkcji surogatów drewna w budownictwie określonych w punkcie 4 — w terminie do dnia 31 marca 1950 r. oraz zlecił Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych — Zakłady Prefabrykacji — uruchomienie przedmiotowej produkcji.

31) Minister Budownictwa w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa zarządził na podstawie niniejszej uchwały ustalenie planu produkcji prefabrykowanych konstrukcji dachowych określonych w punkcie 5 w terminie do dnia 30 września 1950 r., po czym Minister Leśnictwa w terminie do 31 grudnia 1950 r. zlecił Centralnemu Zarządowi Przemysłu Leśnego uruchomienie przedmiotowej produkcji.

D. KOMUNIKACJA.

I. Przepisy dot. opracowania dokumentacji technicznej.

1) Przy opracowaniu dokumentacji budowlanej inwestycji wchodzących w zakres budownictwa naziemnego w całej rozciągłości obowiązują przepisy objęte działem C — I niniejszej uchwały.

2) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej inwestycji wchodzących w zakres urządzeń komunikacyjnych

obowiązują przepisy i zakazy zawarte w pkt. 1, 3, 4, 6, 7, 8, 11 a, b, c, k, działu C — I niniejszej uchwały.

3) Dysponowanie w dokumentacji technicznej inwestycji komunikacyjnych: ustrojów wiszących, rozpięających i wisząco-rozpięających jest w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, — dozwolone, — wymaga ono jednakowoż:

a) umotywowanego stwierdzenia w opisie technicznym okoliczności, że zastosowanie jednego z wyżej określonych ustrojów jest ze względów technicznych i ekonomicznych w danym projekcie najbardziej celowe oraz

b) akceptacji czynnika powołanego do zatwierdzania przedmiotowego projektu.

4) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej mostów drewnianych i innych ustrojów inżynierskich z drewna należy dysponować gdzie tylko jest możliwe elementy z drewna okrągłego przy pełnym wykorzystaniu przekroju. Kantowizna, brusy i deski mogą być dysponowane jedynie w ustrojach, w których stosowanie ich jest nieodzowne.

5) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej nowych linii kolejowych oraz kapitalnych remontów konserwacyjnych należy mieć na uwadze:

a) możliwie jak najdalej idące stosowanie prefabrykowanych podkładów żelbetowych, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości stosowania prefabrykowanych podkładów strunobetonowych,

b) stosowanie podkładów z drewna bukowego, nasyconego środkami ochronnymi.

6) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej linii kolejowych trzeźnorodnych dysponowanie prefabrykowanych podkładów żelbetowych jest zasadniczo obowiązujące. Dysponowanie podkładów drewnianych jest dozwolone jedynie w wypadku uzasadnionego oświadczenia Ministerstwa Budownictwa, że zapotrzebowane ilości prefabrykowanych podkładów nie będą mogły być dostarczone w terminach, przewidzianych harmonogramem projektowanych robót. W wypadku zaproponowania przez Ministerstwo Budownictwa dostarczenia części zapotrzebowanych podkładów w terminach odpowiadających inwestorowi, propozycja winna być przyjęta, a zaproponowana ilość prefabrykowanych podkładów uwzględniona w przedmiotowej dokumentacji.

7) Długość, profil, rozstęp i rodzaj drewna podkładów oraz materiał impregnowany i sposób impregnowania podkładów, jak i materiały i sposoby wykonania prefabrykowanych progów żelbetowych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości zastosowania strunobetonu zostaną ustalone przez zarządzenie Ministra Komunikacji, oparte na doświadczeniach kolejnictwa w innych krajach, wydane na podstawie niniejszej uchwały w terminie do dnia 31 stycznia 1950 r.

8) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej dot. nowego taboru oraz remontu kapitalnego taboru używanego należy mieć na uwadze możliwość wprowadzenia oszczędności w zużyciu drewna, w szczególności wyższych klas drewna liściastego, przez zmniejszanie wymiarów, zastępowanie drewna klas wyższych przez drewno klas niższych oraz dysponowanie surogatów, w stosunku do obowiązujących dotąd przepisów.

9) Za wprowadzenie celowych zmian w dokumentacji technicznej taboru, opartej na obowiązujących dotąd przepisach, w wyniku których zostaną osiągnięte realne oszczędności, Minister Przemysłu Ciężkiego przyznawać będzie autorom pomysłów oszczędnościowych nagrody pieniężne zgodnie z obowiązującymi przepisami o premiovaniu za oszczędność.

10) Dokumentacja Techniczna dot. słupów telekomunikacyjnych winna być opracowana w sposób analogiczny do określonego w pkt. pkt. 3, 4, 5, 6, 7, działu E — I niniejszej uchwały.

II. Przepisy dotyczące wykonawstwa.

1) Przepisy zawarte w dziale C — II niniejszej uchwały obowiązują w całej rozciągłości przy wykonywaniu wszelkich robót inwestycyjnych i remontowych w dziale Ministerstwa Komunikacji, z tym że w odnośnych punktach słowa: „Przedsiębiorstwo Budowlane” należy zastąpić zgodnie z daną sytuacją słowami: „Przedsiębiorstwo Wykonawcze”, słowa zaś: „podmistrz ciesielski” — słowami: „drogomistrz lub osoba upoważniona przez kierownika robót”.

Przepisy oszczędnościowe obowiązujące w wykonawstwie taboru zostaną ustalone w zarządzeniu Ministra Komunikacji wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego na podstawie niniejszej uchwały.

2) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Budownictwa zarządził na podstawie niniejszej uchwały

ustalenie planu zapotrzebowania na prefabrykowane progi żelbetowe na rok 1951 i dalsze lata ze szczególnym uwzględnieniem możliwości stosowania strunobetonu w terminie do dnia 31 grudnia 1949 r.

3) Minister Budownictwa zleci na podstawie niniejszej uchwały Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych — Zakłady Prefabrykacji uruchomienie produkcji prefabrykowanych progów żelbetowych zgodnie z planem zapotrzebowania określonym w punkcie 1.

E. GÓRNICTWO I ENERGETYKA.

I. Przepisy dotyczące opracowania dokumentacji technicznej.

1) Przy opracowaniu dokumentacji budowlanej inwestycji wchodzących w zakres budownictwa naziemnego obowiązują w całej rozciągłości przepisy objęte działem C — I niniejszej uchwały.

2) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej pozostałych inwestycji w sektorze Górnictwa i Energetyki obowiązują przepisy i zakazy zawarte w pkt. 1, 3, 4, 6, 7, 8, 11 a, b, c, k, działu C—I oraz w pkt. 3, 4, 5, 6, działu D—I z tym, że słowa: „Inwestycji komunikacyjnych“ w dziale C — I p. 3 zastąpić należy słowami: „inwestycji w sektorze Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“.

3) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej linii elektrycznych należy mieć na uwadze jak najszersze stosowanie prefabrykowanych słupów i masztów żelbetowych ze szczególnym uwzględnieniem prefabrykatów strunobetonowych.

W zasadzie drewniane słupy i maszty winny być stosowane jedynie tam, gdzie zastąpienie ich prefabrykatami żelbetowymi ze względów techniczno-montażowych jest niecelowe, co winno być z uzasadnieniem stwierdzone w opisie technicznym i akceptowane przez czynnik powołany do zatwierdzenia przedmiotowej dokumentacji.

4) W wypadku stwierdzenia w trybie określonym w pkt. 3 niecelowości zastosowania prefabrykowanych słupów żelbetowych należy dysponować w dokumentacji technicznej prefabrykowane szcudła żelbetowe, odpowiadające P. N., — które zostaną wydane przez Polski Komitet Normalizacyjny w terminie do dn. 15.II. 1950 r.

5) Dysponowanie w dokumentacji technicznej słupów i masztów drewnianych bez prefabrykowanych szcudła żelbetowych jest dozwolone jedynie w wypadkach analogicznych do określonych w dziale D—I pkt. 6 niniejszej uchwały.

6) Zabrania się dysponowania w dokumentacji technicznej słupów i masztów nieimpregnowanych środkiem impregnowanym zaleconym przez Instytut Badawczy Budownictwa.

7) Przy opracowaniu dokumentacji technicznej dot. konserwacji, remontu i przebudowy linii elektrycznych, dysponowanie całkowitej wymiany słupa dozwolone jest jedynie w wypadku komisyjnego stwierdzenia jego zniszczenia w stopniu uniemożliwiającym szcudlowanie. W pozostałych wypadkach należy dysponować szcudlowaniem, postępując w sposób określony w pkt. 6 działu D-I niniejszej uchwały.

8) Polski Komitet Normalizacyjny w terminie do dnia 31 marca 1950 r. opracuje P. N. dla drewnianych słupów telekomunikacyjnych, wprowadzające najniższą technicznie dopuszczalną klasę drewna.

II. Przepisy dot. wykonawstwa.

Przepisy zawarte w dziale A-II niniejszej Uchwały obowiązują w całej rozciągłości przy wykonywaniu wszelkich robót inwestycyjnych i remontowych w resorcie Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, z tym, że w odnośnych punktach słowa: „Przedsiębiorstwo Budowlane“ należy zastąpić zgodnie z daną sytuacją słowami: „Przedsiębiorstwo Wykonawcze“ zaś słowa: — „podmistrz ciesielski“ słowami: — „mistrz ciesielski kopalni lub osoba upoważniona przez kierownika robót dołowych, kierownika robót budowlanych, kierownika montażu linii elektrycznej“.

III. Przepisy dot. gospodarki drewnem kopalnianym.

1) Wszelkie zapasy drewna kopalnianego, znajdujące się na składowiskach na powierzchni zakładów winny być ułożone w stopy i wciągnięte do kartoteki magazynowej. Drewno okrągłe winno być układane w stopy według wymiarów, a tarcica winna być składowana według rodzaju i klas jakości. Poszczególne sortymenty winny być poszerowane według kolejności ich użycia oraz rodzaju i klas ich jakości i ułożone na podkładach w sposób umożliwiający przewiew i przesychnianie.

2) Każdy przychód drewna winien być przez magazyniera potwierdzony na protokole odbioru, będącego podstawą wpisu przychodu do kartoteki magazynowej.

3) Składowiska drewna na powierzchni zakładu winny obejmować ilości niezbędne do zabezpieczenia ciągłości ruchu pokładu.

Składowiska drewna pod ziemią winny obejmować zapas kilkudniowego zużycia w ilości zabezpieczającej ciągłość ruchu w wypadkach nieprzewidzianych przerw w bieżącym zaopatrzeniu wyrobisk w drewno.

4) Przy opuszczaniu drewna ze składowisk na powierzchnię do podziemia należy zachować kolejność, zgodną z kolejnością dostaw drewna do zakładu. Również drewno złożone pod ziemią w podręcznych magazynach oddziałowych winno być pobierane do użycia według kolejności jego składowania w magazynie.

5) Referent drzewny kopalni obowiązany jest do codziennej kontroli zgłoszonych zapotrzebowań na drewno na okoliczność ich zgodności z rzeczywistymi potrzebami poszczególnych oddziałów.

6) Kartoteka magazynowa drewna winna być periodycznie, — najmniej raz w ciągu miesiąca, — komisyjnie porównana ze zużyciem oraz ze stanem na składowisku.

W skład komisji kontrolnej wchodzi: referent drzewny magazynu, referent drzewny Oddziału Gospodarki Materiałowej i przedstawiciel Rady Zakładowej.

Protokół z wyniku kontroli podpisuje cały skład Komisji kontrolnej.

7) W zamówieniu na drewno kopalniane należy zwołaniem się na niniejszą uchwałę żądać od dostawcy przestrzegania ścisłej zgodności wymiarów dostarczonych sortymentów z wymiarami żądanymi.

8) W zamówieniach należy zastrzec komisyjny odbiór ilościowy i jakościowy dostarczonego kopalni drewna, na okoliczność ścisłej zgodności dostawy z brzmieniem zamówienia. W skład Komisji wchodzi: przedstawiciel kopalni wyznaczony przez Dyrekcję Kopalni, przedstawiciel dostawcy oraz przedstawiciel Rady Zakładowej. Materiał nieodpowiadający zamówieniu winna Komisja protokółnie podstawić do dyspozycji dostawcy.

9) W wyrobiskach o przewidzianym dłuższym okresie istnienia winno być stosowane wyłącznie drewno impregnowane środkiem impregnowanym, uznanym przez Ministerstwo Górnictwa i Energetyki za nadający się do tego celu.

10) Właściwy sztygar dołowy jest upoważniony do wydawania członkom załogi poleceń, mających na celu uzyskanie możliwie największych ilości drewna wyrabowanego. Referent drzewny Oddziału Gospodarki Materiałowej obowiązany jest czuwać nad przeprowadzaniem rabowania drewna w rozmiarach możliwie najszerszych oraz dopilnować czystości rabunków.

11) Dyrektor Kopalni jest obowiązany do wydawania zarządzeń dot. systematycznego oczyszczania kopalni z drewna zniszczonego bądź to przez działanie sił mechanicznych, bądź też przez czynniki chemiczne i wegetacyjne.

12) Ewidencja drewna wyrabowanego winna być prowadzona w książce oddziałowej, specjalnie do tego celu przeznaczonej. Drewno wyrabowane, nadające się do ponownego użytku pod powierzchnią, winno być wzięte do ponownego użytku, bądź też złożone w podręcznym magazynie drewna oddziału dla powtórnego użycia. Drewno nie nadające się do powtórnego użycia w oddziale winno być użyte w innych działach kopalni. Drewno nie nadające się do powtórnego użytku pod powierzchnią winno być bezzwłocznie wywiezione na powierzchnię kopalni i złożone w miejscu przeznaczonym dla drewna wybrakowanego. Drewno uzyskane z rabunku i zakwalifikowane w podziemiu do ponownego użytku, winno być wykazane w odpowiedniej rubryce książki rabowania drewna.

13) Drewno złożone w składowisku drewna wyrabowanego, pochodzące z rabunku i oczyszczenia zakładu, należy periodycznie w odstępach czasu określonych przez Dyrektora Kopalni poddać badaniu przez Komisję o składzie określonym w punkcie 6 (E-III) na okoliczność jego dalszej przydatności.

Komisja kwalifikuje w. o. drewno na:

- nadające się do ponownego użycia bez zastrzeżeń,
- nadające się do ponownego użycia o ograniczonych możliwościach stosowania, (np. do usztywniania szybów wentylacyjnych na podkładki, do sztukowania i t. p.),
- nie nadające się do ponownego użycia,
- zagrzybione.

Treść protokołu komisji kwalifikacyjnej wpisana do kartoteki magazynowej drewna podpisuje cały skład komisji, po czym magazynier wciąga do książki materiałowej drewna przychód poszczególnych sort zgodnie z brzmieniem protokołu z wyjątkiem drewna zakwalifikowanego jako zagrzybione, które należy usunąć z terenu kopalni i następnie w obecności komisji spalić.

14) Drewno wyrabowane i uzyskane z oczyszczenia kopalni winno być do czasu wciągnięcia go do ewidencji powierzone pieczy straży przemysłowej.

15) Drewno zakwalifikowane jako nie nadające się do ponownego użycia winno być okresowo nadawane za pokwitowaniem przekazane właściwej zbiornicy odpadów drewna, w trybie, który zostanie ustalony przez zarządzenia właściwych Ministrów wydanych na podstawie niniejszej uchwały.

16) Za osiągnięcie oszczędności, drogą uzyskania z drewna wyrabowanego i pochodzącego z oczyszczenia kopalni, — materiału nadającego się do ponownego użycia określonego w punkcie 13 a, b, — członkom załogi, dzięki wysiłkom których oszczędności zostały osiągnięte, — Dyrekcja Kopalni winna na udokumentowany wniosek referenta drzewnego wypłacić z funduszu nagród premie ustalone zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki, wydanym na podstawie niniejszej uchwały.

17) Minister Górnictwa i Energetyki wyda zarządzenie oparte na niniejszej uchwale w sprawie stosowania prefabrykowanych progów żelbetowych przy budowie torowisk wąskotorowych kolejek kopalnianych na powierzchni i pod powierzchnią.

IV. Postanowienia dodatkowe.

1) Ilość drewna impregnowanego w stosunku do globalnej ilości drewna kopalnianego określa się na 15%.

2) Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Budownictwa zarządzi na podstawie niniejszej uchwały w terminie do dnia 31 grudnia 1949 r. ustalenie planu zapotrzebowania na prefabrykowane żelbetowe słupy i maszyny energetyczne i teletechniczne, szczudła oraz progi kolejek kopalnianych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości stosowania strunobetonu.

3) Minister Budownictwa zleci na podstawie niniejszej uchwały Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych — Zakłady Prefabrykacji — uruchomienie produkcji prefabrykatów zgodnie z planem zapotrzebowania określonym w punkcie 2.

F. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

I. Postanowienia o charakterze instrukcyjnym zawarte w działach „C — Budownictwo” — „D — Budownictwo Komunikacyjne” — „E — Górnictwo i Energetyka” — niniejszej uchwały mogą ulec zmianie w drodze zarządzeń, wydawanych przez właściwych Ministrów w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego oraz z innymi zainteresowanymi Ministrami.

II. Do czasu wydania zarządzeń, przewidzianych w niniejszej uchwale, przez właściwych Ministrów obowiązują dotychczasowe zasady odnośnie zużycia i eksploatacji drewna.

Wszelkie prace zarówno o charakterze eksploatacyjnym, jak i budowlanym rozpoczęte według dotychczasowych zasad — mogą być prowadzone nadal w myśl tych zasad, o ile zmiana nie będzie możliwa ze względu na zaawansowany stan robót i dokonane zamówienia.

Właściwą instytucją do ustalenia powyższego będą Centralne Zarządy Przemysłu lub właściwe Dyrekcje Okręgu.

III. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim”.

IV. Wykonanie powierza się właściwym Ministrom w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW H. Mine

1172.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 28 października 1949 r.

w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: „Centralne Biuro Projektowania Przemysłu Rolnego i Spożywczego”.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) zarządza się w porozumieniu z Przewodni-

czącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe, prowadzone w ramach narodowych planów gospodarczych według zasad rozrachunku gospodarczego, pod nazwą: „Centralne Biuro Projektowania Przemysłu Rolnego i Spożywczego — przedsiębiorstwo państwowe wyodrębnione”, zwane dalej „przedsiębiorstwem”.

§ 2. Przedsiębiorstwo ma siedzibę w Warszawie.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest opracowywanie całokształtu dokumentacji technicznej, obejmującej projekty technologiczne, techniczne i wykonawcze, obliczenia techniczne i ekonomiczne oraz kosztorysy budynków, urządzeń i instalacji, stanowiących obiekty budowy, przebudowy lub rozbudowy zakładów przemysłu rolnego i spożywczego.

§ 4. Nadzór państwowy nad przedsiębiorstwem sprawuje Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 5. Przy przedsiębiorstwie powołana będzie Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i odwoływania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na podstawie art. 10 dekretu z 3 stycznia 1947 r.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja powoływana i zwalniana przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego i składająca się z dyrektora naczelnego reprezentującego Dyrekcję samodzielnie oraz z podległego dyrektorowi naczelnemu jednego dyrektora.

§ 7. Do ważności zobowiązań zaciąganych przez przedsiębiorstwo wymagane jest współdziałanie, zgodnie z uprawnieniami przewidzianymi w statucie:

- dwóch członków Dyrekcji łącznie, albo
- jednego członka Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach jego pełnomocnictwa, albo
- dwóch pełnomocników handlowych łącznie w granicach ich pełnomocnictw.

§ 8. Przekazaniu na rzecz przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa oznaczony przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego zarządzi protokolarne przekazanie przedsiębiorstwu majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i zakres działania przedsiębiorstwa ustali statut, nadany przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

MINISTER PRZEMYSŁU ROLNEGO
I SPOŻYWCZEGO B. Rumiński
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr
MINISTER SKARBU K. Dąbrowski

ZAWIADOMIENIE

Redakcja i Administracja

„Monitora Polskiego” przeniesione zostały
na ul. Bracką 20.

Nadawanie ogłoszeń i sprzedaż egzemplarzy
ul. Młodziejy Jugosłowiańskiej Nr 11

Redakcja i Administracja: Warszawa, ul. Bracka 20. Telefony: Redakcja 864 15 867-28. Administracja 864 74.
zł 1150. Prenumerata „Monitora Polskiego” oraz ogłoszenia przyJA — zł 450. za część B — zł 750. za obie części A i B razem
paryki 4 Katowice Jana II Poznań. Mielżyńskiego 3. Bydgoszcz muja Oddziały PAP.: Łódź. Piotrkowska 133. Kraków Rynek Kie-
PRENUMERATA „Monitora Polskiego” wynosi kwartalnie: za część Libeita 4. Wrocław. Traugutta 35. Konto czekowe P.K.O. Warszawa
Nr 1-4797

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji „Monitora Pol-
skiego” w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.